

Faderen sadt med sin Kniv og skar
paa sit Indtun og søgte Svar
han ere nu trætthed og betænkt

Han saae sin Søn nu vokse til
og undred om ham føre vil
Levnet ham ere ofred og skænkt

Sønneren saa et Brev bekommet;
Sønneren svor sin Siæl
Faderen med Sotte, forkommet,
laae nu, uden Vilje, uden Lyst

Uden Tøven hasted Hiem
naadde ei rettidigt frem,
Faderen havde resigneret sin Dyst
Dine Høster faaer du af Marken du saaer
saa hold sirlig din Hæst og din Harv,
Før dit sidste Traa, maae du din Søn formaae
saa han bliver ved her i sin Arv

Se til de nære, og hold dine kære
og vid at de vil med dig henstaae
Lær din Søn alt derom Ætt og Gehalt
og han høste vil saa din Stoltheds Haa

Faderen tog sit farvel
higheil og sæl
udvortes

Sønneren drog af Gaarde
og Skammen slog en Aare
indvortes

derpaa, sin Odel
at beskikke

Han svor sit Eftermæle
derpaa, hans Minde
at beskikke

Voldt efter forgangen Sed
jeg muldlægger dig paa dit Arnested
saa du kan følge med
at vor Families Hævd varer ved

I Utid, i Vansken
vender jeg mig til din Houg hen
saa du kan følge med
At vor Families Hævd varer ved

Naar min Tid kommen ere,
skal jeg da selv lægges her,
og min Sønnesøn,
der vil føre vor staute Arv skvær